

Leerrede over Hooglied 8: 6 en 7, uitgesproken op Woensdagavond 12-01-1949 te Schiedam door ds. H. Hofman, evangeliedienaar

Zingen - Psalm 63: 1 en 2

Lezen - Hooglied 8

Voorrede.

De psalm, waaruit wij deze verzen zongen, is van een ons zeer bekende dichter, namelijk van die verheven koning David. Van hem lezen wij: "door Uw verootmoedigingen (een wonderlijk woord, maar het is het woord van David zelf) hebt Gij mij groot gemaakt." Niet; ik heb mijzelf verootmoedigd en vernederd. Neen, hij zegt, dat heeft U gedaan. Van David lezen wij, dat vanaf zijn jeugd de vreze des HEEREN in hem heeft gewoond, maar hij heeft net zomin als iemand anders geweten wat tot zijn nut was. Hij heeft ook niet kunnen bezien dat die aanbiddelijke Majesteit, alles wat op dit benedenrond over hem gegaan is, heeft willen gebruiken tot zijn welzijn en zaligheid.

In zijn jeugd werd hij door zijn broeders al niet geacht. Zijn vader, waarvan wij toch wel kunnen aannemen dat het ook iemand was, waar de vreze Gods in was, liet hem zelfs in het veld toen Samuël de ziener, bij hen in huis was. Toen lieten zij hem nog in het veld bij de schapen, zodat Samuël nog moest zeggen: wij zullen niet kunnen aanzitten tenzij ook David hier is. Ze moesten hem toen gaan roepen. Dat is ook niet tot eer van Isaï geweest. Maar wij zien in deze korte trekken, wat Davids leven geweest is, dat was niet zo verheven. Wanneer hij door de genade Gods, de reus Goliath in het eikendal verslagen heeft en daardoor in Israël bekend wordt, dan ligt er een zodanige lijdensweg voor hem gereed, die maar zelden wordt aangetroffen. Zelfs zijn schoonvader, koning Saul, die zelf moest bekennen dat David rechtvaardiger was dan hij, heeft hem achtervolgd als een veldhoen op de bergen. David heeft ook wel - als gevallen mens - redenen bij zichzelf gehad om te zeggen: waarom dat alles? Maar David is ook een mens onder de mensen; hier op aarde mede allerhande ellende en lijden onderworpen, doch God heeft al wat hem is overkomen en over hem gegaan is, nog willen gebruiken, heiligen en dienstbaar maken. Het wordt zelfs genoemd dat hij de man is, die door God hoog is opgericht. Toe, laten wij daar met onze gedachten eens even bij stilstaan.

Daar hoort dan ook bij, dat hij in de woestijn van Juda liep te kermen:

*O God, Gij zijt mijn Toeverlaat;
Mijn God, U zoek ik met verlangen.
... Mijn ziel en lichaam hijgen,
en dorsten naar U in een land,
dat dor en mat van droogte brandt,
waar niemand lavenis kan krijgen.*

Daar heeft David zich alleen geweten, als op zichzelf aangewezen. Daarbij kwam dan nog, dat in zijn verleden lag:

*'k Heb U voorwaar in 't heiligdom
voorheen beschouwd met vrolijk' ogen.
Hoe zag ik daar Uw alvermogen!
Hoe blonk Uw godd'lijk' eer alom.*

Er lag wetenschap van God in zijn ziel, en nu was het zó gesteld. Dat alles heeft de Heilige Geest ons nog bewaard. Dat is de weg, het pad geweest van één der heiligen der hoge plaatsen. Dat is tot dat einde, dat ook wij wat zouden leren, wat Elífaz tot Job zei: "Gewen u toch aan Hem, en heb vrede; daardoor zal u het goede overkomen."

Nu zou er gezegd kunnen worden: Ja man, daar sta je nu zo over te spreken, maar je moest eens in mijn geval verkeren". Ja, er zijn hier in ons midden ook rouwdragenden, de dood onder het onderdak gekomen, een geliefde weggenomen, en is er nog bitterder dan de dood?

Maar wat leert ons de Schriftuur? Hoe pijnlijk, hoe hard, hoe smartvol het is, het is de vrucht, de bittere vrucht van de zonde. Plaagt God nu de mensenkinderen van harte? Is het dat? Is God een "harde" God, Die ons alzo bitterheid aandoet? Neen; het is de vrucht der zonde. Wát hier ook voor lijden is, wat het ook moge zijn - zelfs ook wanneer de dood ons bezoekt, van allerlei - de inhoud daarvan is dat wij door God als bij de werkelijkheid geplaatst worden: het is hier een jammerdal, een staat van ellende, waar wij uit onze natuur het leven in zoeken, en als het ons niet ontzegd wordt ook in vinden. En het is alles ijdelheid.

Toch is het de bedoeling van God, dat dit leven hier, ons zou zijn tot een voorbereiding. Dat dan ook de rouwdragenden het leven alzo mogen zien als een voorbereiding. Het lijden, de rouw, de bitterheid daartoe geheiligd mag worden, om als uit dit ellendig leven gedrongen te worden, de toevlucht te nemen tot die almachtige God, waarheen ook David de toevlucht heeft genomen. Want al had hij geen plaats meer in zijn vaderland, die weg heeft Saul niet kunnen afsnijden. Nu blijft die weg nog openstaan.

Dat heeft Christus ook verdiend, toen het oordeel van onze zonden op Hem lag, en Hij als een worm en geen man, als een aarde op de aarde in Gethsémané lag. Hij volhardde in het "Abba, Mijn Vader". Zijn Naam uitsprekend, maar tegelijk Zich verenigende, zeggende: "Niet Mijn wil, maar Uw wil geschiede." In Zijn lijden heeft Hij vrede gehouden met Zijn Vader, en is blijven volharden, roepende Hem aan, zelfs na een drie-urige duisternis in het "Mijn God, Mijn God." Heeft in Zijn lijden en vernedering met sterke roeping en tranen geroepen tot Hem, Die Hem uit de dood kon verlossen. Maar nu heeft Hij ook voor Zijn ellendigen daarin verdiend, zodat bij al wat hier geschiedt, die toegang openblijft, dat wij met al onze ellende vrijelijk tot God mogen vluchten, Die een verhorend God is. Dat heeft Hij ook aan David bewezen, alsook in de loop der eeuwen, en ook weer onder ons, daar Hij genade heeft willen bewijzen, en uit zo grote nood en dood verlost heeft, bewijzend dat Hij gisteren, heden, en tot in eeuwigheid Dezelfde is.

Daaruit hebben wij met elkander, zowel de rouwdragenden als een ieder persoonlijk, reden om aan die God gebonden te zijn. En, zover als er bij ons belangen zijn, in de erkentelijkheid onzer ziel Zijn Majesteit te huldigen, Die dan nog de bewijzen levert, dat Hij ons nog ziet en gadeslaat. Dat Hij waarlijk niet tevergeefs laat roepen, dat Hij ons niet tevergeefs aan Hem laat hangen, maar wanneer het nodig is, bewijst in het: "ziet, hier ben Ik", dat Hij de Getrouwe is, de God van Zijn Woord, zodat wij weten waar wij op aan kunnen. Ik vraag daartoe dan een wijle uw aandacht voor een woord der Schriftuur. Zoeken wij echter vooraf Gods aangezicht om een verbeurde, ons onmisbare zegen.

Tekst:

Het woord waartoe ik uw aandacht vraag, vindt u in het 6e en 7e vers uit het ons zo-even gelezen laatste of achste hoofdstuk uit het Hooglied van Salomo. Ik noemde u Hooglied 8: 6 en 7, waar Gods Woord aldus luidt:

6. *Zet mij als een zegel op Uw hart, als een zegel op Uw arm; want de liefde is sterk als de dood; de ijver is hard als het graf; haar kolen zijn vurige kolen, vlammen des HEEREN.*

7. *Vele wateren zouden deze liefde niet kunnen uitblussen; ja, de rivieren zouden ze niet verdrinken; al gaf iemand al het goed van zijn huis voor deze liefde, men zou hem ten enenmale verachten.*

Leerrede.

De apostel Paulus spreekt in de brief aan de Corinthiërs van het geloof, van de hoop en van de liefde, als drie gezellinnen, die een diep gevallen Adamskind als een vrolijk christen in blijmoedigheid hier het pad doen gaan; getroost onder heiligend kruis, naar het erfgoed daarboven, naar her Vaderlijk huis. Die drie, geloof, hoop en liefde, zijn alle drie gezellinnen, waarvan de apostel nochtans leert: "doch de meeste van deze is de liefde." Doch, het is niet zo, dat de liefde, waar de apostel van spreekt, een liefde is, die geheel los staat van-en-buiten-het-geloof. Neen, zo is het niet en kan het ook niet zijn.

Want, als er ook nog sprake is, dat het geloof (Paulus bedoelt het zaligmakend geloof) door de liefde werkt, dan leert hij ons daarmede, dat er een nauwe band en betrekking ligt tussen het geloof en de liefde. Ja, laten wij het zó uitdrukken, dat er geen zaligmakend geloof is zonder liefde - want dat is nooit gehoord - en dat ware liefde, waar de apostel en de Heilige Schrift van spreken, er niet is buiten het geloof. Dat merken wij dan ook in de woorden, die ik uw aandacht voorlas. Want als de bruid zegt: "Zet mij als een zegel op Uw hart, als een zegel op Uw arm; want de liefde is sterk als de dood", dan spreekt zich toch het geloof uit? Daar spreekt zich het geloof aldus uit, dat de bruid niets hoger erkent, eert en huldigt dan Jezus Christus.

Zij gelooft van Hem alles wat de Vader ons van Hem heeft geopenbaard, alles wat in de Schriftuur van Hem is geschreven. Want wat is in de Schriftuur vervat van Christus? Dat Hij alles is. Wanneer men Jezus Christus heeft - door het geloof met Hem verenigd is - dan kan men zeggen alles te hebben. Want al hebben wij de gehele wereld, en wij hebben Jezus Christus niet, dan hebben wij niets, al het andere is maar schijn. Als de dood komt, ontvalt ons alles, dan houden wij niets over, maar als wij in Jezus Christus zijn, dan is het anders. Daar lezen wij van, dat wij door de vereniging met Hem door het geloof erfgenamen Gods zijn en mede-erfgenamen van Christus. Dus dan hebben wij alles, zien wij wel?

Er zijn dan ook geen rijkere mensen op de aarde - al gaan zij bij tijden kromgebogen onder kruis en lijden - als christenen. Dat zijn de rijkste mensen! Zij worden genoemd: koningen en priesteren Gode en den Vader. Dus geheel geëigend tot dat gewenste en gezegende einde. Ik leg er dan ook de nadruk op, dat, wanneer wij hier lezen van zulk een liefde die de bruid bezet, dat het als een zielsontboezeming is, waarvan men soms zegt: "ja, het moest er uit."

Wij lezen van Elíhu, dat hij zó vol was: "gelijk nieuwe lederen zakken zou hij barsten." Nu, zó vervuld is hier de bruid met Christus. De liefde spreekt zich uit, vanwege het ware, waarachtige, zielzaligende geloof, waardoor men met Christus verenigd is. Nu doet de liefde alzo het werk dat zij niet stil blijft staan bij, ik ben een gelovige. Maar wenst zulk een beantwoording (dat wenst de liefde), om de woorden te gebruiken die wij lezen in Spreuken 8, dat Hij al hun schatkamers zal vervullen. Zó, dat er niets meer overblijft van: "ja maar" en "was het maar", doch vervuld, en alzó verzekerd, dat alles weg is wat maar in het allerminst zweemt naar wanklank of naar twijfel of het één of ander wat afwijkt van deze zuiverheid en eenheid: ik-en-Hij, en Hij-en-ik. Zalig geworden, helemaal bij elkander.

Nu doet de bruid dat, haar geest als luchtend, onder deze bewoordingen, of, laat ik het aldus uitdrukken, onder dit beeld: "Zet mij als een zegel op Uw hart, en als een zegel op Uw arm." Wij weten, dat er van oude dagen af zegels gebruikt werden, om brieven, akten en stukken van waarde te verzegelen.

Wij lezen daarvan al bij Achab, hoe zijn vrouw brieven verzond naar de oudsten van de stad waar Naboth woonde, en die brieven verzegelde met het signet des konings. Ook lezen wij daarvan in de dagen van Haman, hoe met des konings ring verzegeld werden de brieven tot de

ondergang der Joden, en na zijn val de brieven tot verlossing van de Joden. En bij Jeremia, dat God spreekt: "Zo waarachtig als Ik leef, ofschoon Chónia, de zoon van Jójakim, de koning van Juda, een zegelring ware aan Mijn rechterhand, zo zal Ik u toch vandaar wegrukken." Een zegel, of zegelring, had dus ook bij de Joden grote waarde, waarom God ook zegt: al was het dat Chónia nog zo in waarde was, Ik zal hem vandaar stoten.

Ook spreekt God van Zerubbábel, toen de tempelbouw geen voortgang maakte (ja, nu waren ze wel uit Babel terug te Jeruzalem, maar waar bleef nu de zegen van God? De tempelbouw was zelfs gestaakt!): "Te dien dage, spreekt de HEERE der heirscharen, zal Ik u nemen, o Zerubbábel, gij zoon van Sealthiël, Mijn knecht! spreekt de HEERE, en Ik zal u stellen als een zegelring; want U heb Ik verkoren, spreekt de HEERE der heirscharen."

Een zegel was dus zowel om stukken van waarde te verzegelen, als een teken van grote waardigheid, en was ook zelf van grote waarde. Vooreerst dus kan de bruid daar het oog op hebben gehad. Maar inzonderheid tekent ons de kanttekenaar aan, hoe de hogepriester in het oude verbond op zijn borst en schouders de borstlap droeg, waarin 12 stenen waren, die als zegelen gegraveerd waren met de twaalf namen der zonen van Israëel, elk met zijn naam. Wanneer dan de hogepriester zijn hogepriesterlijk ambt bediende, dan moest hij altoos die borstlap dragen, en alzo op zijn hart en schouders de namen van de 12 stammen Israëls dragen.

In die bediening was er maar één uitzondering - dat was dan ook apart - namelijk op de grote verzoendag. Immers, als de hogepriester dan het offer bediende, dan moest hij die klederen uittrekken, en als iedere Jood gekleed lopen, dus hun in alles gelijk, de offerande offeren. Dat zag dan op Christus, die de broederen in alles gelijk is geworden (uitgenomen de zonde), om Zich zo onstraffelijk op te offeren. Verder droeg de hogepriester - als type en beeld van Christus, dien geestelijke Aäron - die borstlap op zijn hart en schouders. Wanneer hij eenmaal 's jaars inging in het heilige der heiligen, met offerbloed en een overvloedige wolk des reukwerks, dan droeg hij dat mede op zijn hart en schouders, om dat te vertonen voor het aangezicht van God.

De inhoud is dus, dat de bruid van Christus begeert dat het zó mag zijn, dat zij als geheel op Zijn hart gedragen wordt, ja dat zij als in Zijn hart, als in de innerlijkste beweging van Zijn toegenegenheid vervat mag zijn. Met de borst en het hart wordt uitgedrukt de innerlijke liefde en toegenegenheid, en met arm de kracht. Wij lezen bijvoorbeeld van de rechterarm Zijner sterkte. Zij wenst Zijn macht en Zijn heerschappij in daden te mogen ervaren. Dus zowel in-als uitwendig geheel in Christus' liefde te mogen delen, er de vrucht van mocht hebben en er de kracht uit mocht putten en trekken.

Dat zij er dus geheel en al van verzekerd en doordrongen mocht zijn: ik ben helemaal van Hem, en Hij is helemaal van mij, en ik ben zo nauw aan Hem verbonden, Hij heeft mij zó lief, dat het niet nauwer kan. Is dat teveel gevraagd? Mag de bruid dat zo maar doen? Mag de kerk dat doen? Wel, als er liefde in het hart werkt - zulk een liefde die, ja, die noch door het één noch door het ander is weg te nemen tenzij dat zij beantwoord wordt - vraagt die er dan naar: mag het, of mag het niet? Neen toch? Liefde is zulk een wonderlijke zaak; als liefde het hart bezet, dan hééft die het hart helemaal. Als dus de liefde heerschappij voert, dan is dat op zulk een wijze, dat het overal doorheen breekt. Bergen van bezwaren, wat er ook mag zijn, moet ervoor ruimen. Daar is niets aan te doen, de liefde dringt dóór.

Want denk eens even in wat de liefde wel is. Het geloof wordt gezegd zo sterk te zijn, dat het de wereld overwint. En Paulus zegt: "Nu blijft geloof, hoop en liefde, deze drie", maar dan zegt hij erbij: "doch de meeste van deze is de liefde." Want het geloof overwint de wereld, en de hoop vergaat niet, maar als het einde komt - de dood - dan zeggen geloof en hoop tegen de liefde, nu ruimen wij onze plaats voor u. Want dan is het allemaal liefde. In de hemel is geen geloof meer nodig, ook geen hoop meer, maar daar is het alleen liefde. Zien wij dus wel dat de liefde het uitnemendst is.

En nu is die liefde, die door God wordt gewrocht en de gelovige eigen is, zulk een wonderlijke zaak, boven al het zien- en zinlijke en boven al het geschapene verheven: die liefde veracht alles buiten Christus. Want die liefde is zó: niets heeft waarde dan alleen Christus, de gezegende Verbondsmiddelaar en Zoon van God, Dien God gegeven heeft, opdat wij in Hem alles zouden hebben wat tot het leven en de eeuwige zaligheid nodig is. Vandaar als de liefde het hart vervult en bezet, die is nergens anders door beantwoord dan alleen door Christus' liefde, en verder nergens door. Daaruit spreekt het zich rechtstreeks tot Hem uit, en kan niet rusten totdat het zich rechtstreeks uit Hem wederkerig in ons uitsprekt. Zo is die liefde. Die staat boven alles. Wat daarbuiten is, is minderwaardig. Wij kunnen zeggen; de liefde veracht dat als het ware.

Van geloof, hoop en liefde zeiden wij al, dat het als drie gezellinnen zijn, die een gevallen schepsel vrolijk doen zijn, en zich hier als christen doen bewegen. Maar de liefde staat daarin bovenaan, want die blijft. Maar versta mij goed; ik heb het niet over een liefde buiten de waarachtigheid des geloofs. Want al was het, dat wij de talen der mensen en der engelen spraken, en de liefde niet hadden, zo waren wij niets. Al hadden wij al het geloof, zodat wij bergen verzetten, en de liefde niet, zo waren wij niets. Dus een geloof zonder de liefde is ijdel, maar liefde buiten het ware geloof gaat ook niet, want het geloof is door de liefde werkend.

Die drie, geloof, hoop en liefde, gaan tezamen.

Want de ware liefde, waar hier sprake van is, vanwaar heeft die zijn oorsprong? Toch in de eeuwigheid? De liefde waar hier sprake van is, vindt haar oorsprong in de stilte der eeuwigheid, in het eeuwige raadsbesluit. In de raad des vredes is God bewogen geweest in liefde, is Christus bewogen geweest in liefde - Hij nam het werk van zaligheid op Zich - en is de Heilige Geest (om dat heilswerk, dat God had uitgedacht en Christus zou verdienen, hier in de tijd uit te werken) bewogen geweest in liefde.

Adam en Eva hadden ook wederkerig liefde in de staat der rechtheid, maar wat is er door hun zondeval gebeurd? Daardoor is de liefde weggebannen van de aarde, zij was er niet meer. Men mocht zeggen: ja maar, er is nu toch nog wel natuurlijke liefde, wederkerig tussen man en vrouw, tussen ouders en kinderen, tussen vrienden, tussen vriendinnen? Ja, maar wáár vindt ook dat zijn oorsprong? De liefde is weggebannen door hetgeen in het paradijs is gebeurd, maar Christus heeft ook zelfs gezorgd, dat het weer in orde kwam met de liefdebond die er oorspronkelijk - door het scheppingswerk Gods - bestond tussen man en vrouw. Want dat alles is door Hem, die lieve Vredevoorst, verdiend en verworven. Want toen God sprak: "Ik zal vijandschap zetten tussen u en tussen deze vrouw, en tussen uw zaad en tussen haar zaad; datzelve zal u de kop vermorzelen, en gij zult het de verzenen vermorzelen." Wat deed God daarin dan, en wat ligt daarmee in begrepen? Nu sprak God, dat Hij - daar Eva toch de oorzaak was van Adams val, want zij had hem van de verboden vrucht gegeven, waardoor Adam niet meer als verbondshoofd stond in het verbond der werken - door het Vrouwenzaad alles zou behouden; Adam en ook zijn nageslacht.

Nu kon Adam zijn vrouw niets meer verwijten, daar droeg God zorg voor. Adam had zijn vrouw nodig, want uit het vrouwenzaad zou de Heilaanbrenger geboren worden. Daaruit is ook de huwelijksliefde weer hersteld. Dat het dan hier op aarde nog is zoals het is, vindt slechts zijn oorsprong in God, die in een gevallen wereld dáárstelt. Maar de liefde die hier onderling is, tussen ouders, kinderen, vrienden enz., is niet te evenaren met de liefde zoals die uit God in Christus is.

Want indien God door Zijn Geest, mede door de prediking des Evangelies, het geloof in het hart gaat werken - al is het nog maar in beginsel, dat wij ook zalig kunnen worden - wat brengt dat dan teweeg? Die liefde: bent U zo'n Wezen?! Al is er dan geen hemel tot beloning of geen hel tot straf, dan bent U nog waardig om gediend te worden om Uwszelfs wil! Dat doet de liefde.

Als wij denken de eeuwige dood te moeten sterven - want wij zijn in onze zonden - en er komt voor de dag de verlossing in Christus, wat brengt dat teweeg? Dat wij in brand staan van liefde.

Wanneer wij onze grond in Adam verliezen, en genade heerschappij gaat voeren, en de vrucht van Christus' arbeid voor de dag komt: wij vrede met God. Wat voert dan heerschappij? De liefde! Dus er is geen geloof buiten de liefde, en geen liefde buiten het geloof. Nu spreekt zich die liefde uit, die Christus dus Zelf in het hart legt; die wil al dieper in Christus' liefdehart indringen en wil al vaster, bestendiger en meer gefundeerd weten en genieten Christus' liefde.

Nu worden hier een paar beelden gebruikt. Ik lees hier: "Want de liefde is sterk als de dood." Nu, hoe een macht is de dood niet! Dat weten wij. Of men jong is of oud, zwak of sterk, bedelaar of de rijkste monarch, als de dood er is dan snijdt die het leven af. Daar moet alles voor opzij. Er staat nog bij: "de ijver (zulk een liefde, zulk een jaloezie, dat men niet kan rusten, al meer verzekering zoekend bij Hem) is hard als het graf." Hoe hard is het graf? Dat ontziet niets. Of er een vrouw staat te wenen om haar man, of een man om zijn vrouw, ouders om een kind, een kind om zijn ouders, vrienden tegenover bekenden, hoe ook, noem maar op, de dood is zo koud, het graf is zo hard, die storen zich nergens aan. Wat is de zonde toch bitter, hé? Ja, bitterder dan enig ding!

Nu treurt men om een geliefde dode. Maar straks is het om òns te doen, want wij krijgen allemaal onze beurt. Geen mens kan het ontgaan. Hoe maken wij het dan, als voor ons de dood komt? Wij kunnen spreken over de overledene: hij was zus en hij was zo, goede eigenschappen en deugden opsommen enz. Maar nu is hij heen. Straks geldt dat ook van ons. Eén ding is er slechts dat blijft, dat alleen geldend is.

Er was eens een schatrijke dame, waar een ander leven in was, die aan een paar arme eenvoudige arbeidersvrouwen - kinderen Gods - gevraagd had, als ik sterf, willen jullie mij dan afleggen. Zij hadden dat beloofd, zodat zij die dame na haar overlijden dan ook hebben afgelegd. Nadat dit gebeurd was en zij er nog even bij stonden, zegt de één tegen de ander: "nu kunnen wij de familie wel roepen, alles is wel in orde." Terwijl zij nog even staan te kijken, zegt de één: "wat loop het er toch laag af met een mens. Rijk en arm, het is voor de dood alles hetzelfde." "Zeg dat wel", was het antwoord van de andere, "Het enige is dan: ik ben een schaapje van Jezus."

Maar dat is net alles! Want om van Hem te zijn: Hij is het Die de dood, graf en hel heeft overwonnen! Dat is het uitnemendste. Och, hoe is het toch op zijn plaats, om zo'n Koning de eerste en de hoogste plaats te geven; er is niet beter. Hij is alles, volkomen alles. Laat dat bij een ieder van ons werken: Hij is zo'n lieve Koning, Hij wil alles voor ons zijn, en is als een Minnaar, Die met Zijn liefde als aan ons hart dringt om maar alles te kunnen zijn. Toe, wij moesten het 13e vers maar eens zingen uit Psalm 118:

Gezegend zij de grote Koning,...

Zo is dan Christus' macht en liefde verheven boven alles, en daar spreekt de bruid van. Dat is dan van Christus, door Hem, door Zijn Geest gewrocht. Die liefde dan is sterker dan de dood, de jaloezie, de ijver, is harder dan het graf, niets ontziende. Voor de liefde van Christus moet dan ook opzij: vader, moeder, broers, zusters, vrouw, man, kinderen, het liefste, geld, goed, rijkdom, eer. Jezus vraagt het, en zegt: "die niet verlaat alles, wat hij heeft - tot zelfs zijn eigen leven - kan Mijn discipel niet zijn." En nu zegt satan: "Huid voor huid, en al wat iemand heeft, zal hij geven voor zijn leven."

Maar als nu de liefde zó groot wordt, dat je het heimwee krijgt, wat doe je daar dan aan? Al is het dan, dat het zo van nature is, dat een mens huid voor huid en al wat hij heeft zal geven voor zijn leven, maar dat hij er niet meer buiten leven kan? Dan komt dat voor de dag. Zo'n macht is dat. "Haar kolen zijn vurige kolen, vlammen des HEEREN." Het verteert alles wat geen delfstof is. Al wat niet uit God is moet eraan, moet er voor uit de weg. Zo'n macht is het. Alles moet er voor opzij.

Voor de liefde als gewrochte des Geestes hebben koningen, heeft staatsbestel, heeft alles voor opzij gemoeten. Daar is Spanje indertijd straatarm door geworden, doordat hier een groepje was, misschien 5%, die bezet waren met God en Zijn genade, en het is de oorzaak geweest, dat er onder de tirannie die er was, verzet is gekomen. Onder de zegenende hand van God hebben zij voor vrijheid van geweten, om God te kunnen dienen, de strijd aanvaard tegen het machtige Spanje.

Spanje is vernederd zoals zelden een monarchie vernederd is geworden, en onder de heerschappij van Christus, onder de zegenende hand van God, kwam hier een kleine groep mensen als een macht in de wereld voor de dag. Geen zee ter wereld of er woei de Nederlandse vlag. Daar is immers mee bewezen wat voor een macht het is. Daar heeft Spanje voor moeten wijken, daar heeft alles voor moeten wijken. Merk hier dus op, dat het een zaak is die niet is te keren. Dat is uitgesloten.

Als zich dat dan rechtstreeks uitspreekt, die macht der liefde, op de Persoon van Christus, het Voorwerp des geloofs, Die onze ziel liefheeft, daar moet de hel voor wijken, alle macht voor zwichten. Die zullen zich slechts kunnen uitspreken totdat Hij zegt: "Ziet, hier ben Ik", en aan ons verzegelt en bekrachtigt wat in onze ziel werkt, waarvan Hij dan ook zegt: "Wend uw ogen van Mij af, want zij doen Mij geweld aan." De Koning wil daarmee zeggen: je hebt Mij veroverd: Ik moet, Ik zal je, je bede geven.

Dan wordt hier nog verder gemeld: "Vele wateren zouden deze liefde niet kunnen uitblussen; ja, de rivieren zouden ze niet verdrinken; al gaf iemand al het goed van zijn huis voor deze liefde, men zou hem ten enenmale verachten." Met wateren en rivieren wordt in de Schriftuur menigmaal voorgesteld allerhande kruis, lijden, verdrukking, laster, hoon, vervolging en wat ook. Maar nu lezen wij hier eenvoudigweg: al is het dat het is als rivieren - zó'n macht aan kruis, lijden, vervolging, tegenheden, als vele wateren - er is niets aan te doen; water blust wel vuur, maar liefde is nergens door uit te blussen. Het mag eens lijken dat het ten onder ligt, maar het gaat niet onder. Bewijs: het is uit God. En wat uit Hem is, houdt stand.

"Al gaf iemand al het goed van zijn huis voor deze liefde, men zou hem ten enenmale verachten." Dat is ook in de geschiedenis op menigerlei wijze bewezen. Zelfs weten wij uit de geschiedenis van een vrouw die met een zuigeling op de brandstapel stond, en aan de omstanders vroeg: wie wil dit geuzenkind? Ze gaf het aan een ander over, om zelf voor Jezus verbrand te worden, om Zijn Naam en belijdenis.

Ook is nog bekend van iemand die om zijn geloof op een zacht vuurtje geroosterd werd. Dat er toen een edelman naar hem toe kwam, die hem de helft van al zijn goederen en schatten aanbood als hij zijn geloof maar wilde verloochenen, want hij kon die marteling niet langer aanzien. En in plaats van, dat die martelaar zei: "zou ik het doen?" riep hij tot de beul: "keer mij nog maar eens om!" Dat doet de liefde, die door niets te blussen is. Ja, al zou men alle schatten ter wereld er voor bieden, het haalt niets uit, men zou hem ten enenmale verachten.

Van de oude Polycarpus is onder meer bekend: ze wilden hebben dat hij aan de afgoden offerde en Christus zou verloochenen. Maar hij zei: "80 jaar heb ik mijn Heere en Heiland gediend, en ik heb van Hem nooit iets kwaads ervaren, niets dan liefde, neen, dat kan ik niet." Dat doet de liefde. Hij had nooit kwaad van Hem ontmoet. Maar is er nu ook onder ons iemand, die ooit kwaad van Hem heeft ontmoet? Toch zeker nooit, hé?

Hoe is het dan op zijn plaats, dat wij om Zijnentwil alles schade en drek achten. Laat ons de boel op dit benedenrond maar eens goed aankijken; wat levert het op? Moeite en verdriet is het uitnemendste dat er is. En straks wordt alles vernietigd, want de hemelen zullen toegeroeld

worden als een boek, en de elementen zullen brandende vergaan. Als het dan zal zijn, dat wij daar ons leven in hebben gehad, dan zullen wij moeten bekennen een dwaas te zijn geweest. Maar als wij het nu op Jezus Christus zetten, al is het dat de ganse macht der hel ons tegen is en het één nacht en duisternis is van: "hoe moet dat, dat ik ooit van mijn zonden verlost kom, en in gemeenschap met Christus vrede met God verkrijg?" Als het maar is, dat je Hem de eerste en de hoogste plaats geeft, dan zorgt Hij wel voor alles. Die grote Koning kan ons wel leren, onderwijzen, leiden, besturen, regeren. Dan ligt dat op ons pad.

Hebben wij genade verkregen, hoeveel te meer is het dan betamend dat wij Hem aanhangen, gelijk de gordel geslagen is om de lenden des mans. Laat dan de liefde, waarmede Hij ons heeft liefgehad, zó op ons werken, dat het zich wederkerig tot Hem uitspreekt, ja dat wij niet kunnen rusten totdat wij straks bij Hem zijn, op de plaats van bestemming, om dan schuld te mogen afleggen, om Hem uit al Zijn werken volmaakt te bedanken.

De één gaat hier de ander voor; de rouwdragenden onder ons zijn getroffen, één hunner is hun ontvallen; maar straks is het onze beurt. Laat dat ook een prediking zijn: straks komt ons einde. Rouwdragenden, dat het verlies dat u trof, u dan uitdrijve tot Hem, Die de ware Trooster is, Die zulk een liefde heeft dat het genaamd wordt, en ook waarlijk is: een eeuwige liefde. Zoekt dan bij Hem in al uw omstandigheden hetgeen gij nodig hebt. Hij zal het u niet onthouden, want Hij is om ellendigen te dienen, naar de openbaring van het Woord en het getuigenis Gods. Dat God u en ons allen dan gedenke en Zijn Woord ons zegene om Zijns verbonds wil. Amen.

Slotzang. Psalm 62: 5

Zegen.

Ga voort heen in vrede, en ontvangt de zegen des HEEREN:

De genade van onze Heere Jezus Christus, de liefde Gods des Vaders, en de troostvolle gemeenschap des Heiligen Geestes, zij en blijve met u allen. Amen.